

Belgija - od 2. do 6. novembra 2012

Petek, 2. november

Sredi najlepšega spanja je bilo treba vstati, kajti ob treh zjutraj nas je avtobus iz Velenja odpeljal na več kot 1200 km dolgo pot v Belgijo. V Arji vasi smo mimogrede pobrali še našo gostjo, gospo Cito Galič, znano slovensko citrarko (Katja jo je klicala kar Citra), ki se je prijazno odzvala vabilu in nas spremlja pri naši spevoigrji »Ta presneta ljubezen«, ki je Katjino avtorsko delo.

Na avtobusu nas je bilo kar 45, zato je bila res gneča. Manjkalo je le pet pevcev: Nada, Barbara, Kaja in Aleš, pa seveda Katja F., ki je na porodniškem dopustu. Čez čas se je nekaj pevcev stegnilo po tleh po sredini avtobusa in so se vsaj njihovi sosede na sedežih lahko malo »razkomotili«. Nekako smo predremali nočne ure, vsakih nekaj ur smo se ustavili za lulanje, kakšno kavo in malico, pa tudi šoferja sta se morala zamenjati. Med potjo smo tudi malo peli in z nekoliko zamude prišli v Aachen. Sprehodili smo se do znamenite katedrale, da smo si malo pretegnili noge. V cerkvi smo si seveda želeli zapeti, a cerkveni »oskrbnik« nam tega v glavni ladji ni dovolil, odpeljal nas je pa v eno stransko kapelo, kjer je bila akustika prav tako dobra. Katja je bila navdušena nad našim petjem in je postavila retorično vprašanje: »Le kdo vodi ta odličen zbor?« Dobila je ustrezen odgovor: »Neka brezveznica, ki pa očitno zelo dobro ve, kaj dela!«

V Maasmechelen smo prispeli s še večjo zamudo, potem smo se pa še malo vozili okrog društvene dvorane, kjer nas je čakal gospod Stani, predsednik društva slovenskih izseljencev. Peljal nas je v klet in nas pozdravil v lepi slovenščini, čeprav je rojen že v Belgiji. S kolegom sta nam postregla s temnim pivom, za sok in vodo ni bilo prav nobenega zanimanja. Menda sta bila hudo presenečena, da tudi ženske pijemo pivo – njihove ga baje ne! Skratka, popili smo jim vso zalogo za naslednje leto, zato bodo društveno članarino drastično povišali.

Do prenočišča v bližini mesteca Genk je bilo še nekaj kilometrov. Ustavili smo se sredi gozda, kjer se je cesta končala. Tam je stal »youthhostel« De Roerdomp, kjer bomo spali tri noči. Vedeli smo, da je v sobah od 4 do 6 postelj in v naši sobi smo že bile ekipa: Cveta, Vera, Tatjana, Mojca, Helena in Irena (to sem jaz). Ker pa se je soba izkazala za 7-posteljno, smo hitro potegnile k sebi še Darjo.

Prvi vtis v hostlu je bil »smrdljiv«. Najbrž sobe že dolgo niso bile prezračene, pogrešali smo tudi kakšne omare ali vsaj police. Tudi vtičnice so bile silno redke, našli smo jih samo v kopalnici z osmimi tuš kabinami, pa na hodniku, kjer so bili trije umivalniki. Vtičnice so bile za nas silno pomembne, ker smo imeli s seboj nekaj kuhalnikov za kavo, brez katere so jutra tako naporna. Ampak MePZ Gorenje smo silno prilagodljiva vrsta, saj smo že vsega hudega vajeni, pa tudi razkošja, če se samo spomnim Kitajske. Malo smo »pošimfali«, a smo od utrujenosti kmalu zaspali (sploh ne vem, katera je »upihnila luč«).

Sobota, 3. 11.

Zjutraj smo videli, da ima mladinski hotel zelo lepo okolico. Velik vrt, ki ga obdaja redek gozd. Na vrtu stojijo razne staje, okrog pa se sprehajajo koze, zajci, kokoši in pavi.

Po samopostrežnem zajtrku smo se odpeljali na ogled Maastrichta z vodcem Stanijem, ki se je res izkazal s poznavanjem zgodovine ter politične in socialne ureditve Belgije. Tudi med ogledom mesta je povedal veliko zanimivosti o praznovanju Pusta in njihovih obicajih. Dobili smo tudi prosto urico za kosilo in nakupe. Za Roka je bila urica prekratka in smo ga čakali 15 minut, da je lahko nakupil specialne »lizike«. Saj se je potem po zvočniku vsem opravičil, ampak...za prvic smo mu pogledali skozi prste, naslednjic (ce bo spet zamujal, ali pa kdo drug!), ga bomo samega prepustili njegovi usodi.

Popoldne smo šli v mesto Schinveld na Nizozemskem. V dvorani FaSiLa Cultureel Centruma nas je sprejela skupina Canto Rinato gospoda Tonija Kropivška. Tam smo se malo opeli, nato pa smo imeli pozno kosilo z našimi gostitelji. Zelo dobro smo jedli (in pili – odkrila sem, da imajo odlično polsladko belo vino!). Nato smo šli v cerkev St. Eligius k maši, kjer smo tudi zapeli nekaj pesmi. Nato so se vsi obiskovalci maše prestavili v dvorano. Program so zaceli trije zbori g. Kropivška: MePZ Zvon, moški zbor Oranje in skupina Canto Rinato.

Vsak je zapel po dve pesmi. Mi smo se hitro oblekli v naša kmecka oblacila in se pripravili za spevoigro »Ta presneta ljubezen«, ki je v celoti avtorsko delo naše (in Igorjeve) Katje. Poleg super citrarke Cite, ki nas je spremljala, je pripeljala tudi mladega solista Nejca, ki je rojen igralec in smo v njegovi igri res vsi uživali. Solistko Urško pa imamo že od prej, nekaj pevcev je pa tudi dobilo krajše solisticne točke, pa tudi nekaj veznega teksta je bilo treba vmes povedati. Videlo se je, da so poslušalci v dvorani uživali, opazila sem gospo v drugi vrsti, ki je znala skoraj

vsa besedila in je ves čas pela z nami. Tudi mi smo na odru zelo uživali. Luka celo tako zelo, da kar ni mogel docakati svojega »velikega trenutka« in je prikorakal na sredo odra ter hotel skociti Urški v besedo. Ko je opazil kiks, se je na peti obrnil in skozi zobe iztisnil »f...«. Bil je še kakšen spodrseljaj, a nič resnega.

»Pol' pa fešta!«, kot pravi Igor. Pivo in vino je teklo na žetone, pelo se je in plesalo, stepli se pa nismo, ceprav je scenarij tudi to predvideval.

Nedelja, 4.11.

Današnji zajtrk je bil nekoliko skromnejši od včerajšnjega, ker smo menda včeraj prevec pojedli. Program za danes je bil spremenjen, ker je bilo premalo slovenskih izseljencev doma in so rekli, da je škoda, da bi peli v prazni dvorani. Bajje je nekje maševal en gostujoci cerkveni dostojanstvenik in so šli vsi Slovenci tja. Tako smo dopoldne peli Grimbergenu pri maši skupaj s cerkvenim zborom, ki ga vodi Katjin znanec g. Hans. Od tam smo šli v Bruselj, ki smo si ga ogledali bolj iz avtobusa, ker je ves čas po malem deževalo. Ustavili smo se pri znamenitem Atomiumu, se na hitro poslikali, potem pa smo se zapeljali v stari del mesta. Zelo lep je Grand Place, ogromen trg, ki ga obdaja mestna hiša in druge stare hiše v značilnem flamskem slogu. Pogledat smo šli tudi znamenitega fantka, ki lula, ampak g. Stani nas je odpeljal tudi do punčke, ki lula, za katero sploh nismo vedeli, da obstoja.

Proti večeru smo se odpeljali nazaj proti Maasmechelenu. Gostitelj nas je odpeljal na večerjo v grško restavracijo blizu Genka, kjer so nas res razvajali. Zacele se je z raznimi namazi iz skute, jogurta in zelenjave oziroma drugih dodatkov, ter rakci. Nato so nam prinesli razne solate in ocvrte sardelice. Ko smo se že pošteno najedli, smo na mizo dobili še nekakšne cevapcice; veliko jih je ostalo.

Vrnili smo se v hostel, kjer smo bili zdaj edini gostje, ko je odšla skupina otrok. Pripravili smo si veselico s pitjem (pitjem) in igranjem, saj nismo pričakovali, da bi nas kdo metal ven, kot v Rivi. Čita je prinesla citre, Marko harmoniko, Boris kitaro, Nejc pa klarinet (ceprav je včeraj pokazal, da mu tudi »frajtonarca« leži), tako da smo imeli čisto zaresen ansambel, pevcev pa itak, kolikor hočeš. Urška Š. je priskrbela vino od Fajfarja iz Slatin, bilo je še dosti druge robe in vse bi bilo perfektno, ce ne bi bilo nekoliko grenkega priokusa. Katja je namrec sklicala razširjen organizacijski odbor zbora in pevci smo imeli občutek, da je nekaj hudo narobe, ce je zahtevala

sestaneke na tak večer in to na gostovanju. Nekateri smo odšli spat s kepo v želodcu.

Ponedeljek, 5.11.

Drugi so se pa zbudili s skalo v želodcu, par se jih je pa odločilo, da za pol ure pac nima smisla hoditi spat.

Po zajtrku, ki je bil še bolj osiromašen kot prejšnji dan (zgleda, da so imeli tudi težave z dostavo kruha, a smo ga le docakali), smo se odpeljali proti Bruslju (spet), a tokrat smo bili namenjeni v Evropski parlament, kamor nas je povabila gospa Zofija Mazej Kukovic, seveda na predlog njene sestre, naše Lenke. Ampak najprej smo morali do tja še priti, kar je nekaterim pevcem iz vrst »ta mladih« povzročalo hude preglavice, šoferjema pa skrbi, ali bosta imela dovolj plastičnih vreck. Najmlajša prva altistka je čisto brezbarvna hodila po vrecke, drugi pa še tega niso zmogli. Preden smo prišli v Bruselj, smo se ustavili na parkirišču ob avtocesti, da so »mladici« odvrgli svoje breme (prepolne vrecke kozljanja) v smetnjake. Menda so se potem bolje pocutili.

V parlamentu nas je v avli že čakal fant, ki nas je potem, ko smo se poslikali, odpeljal v majhno dvorano za predstavitve, kjer nam je drugi mladenic predstavil delovanje in sestavo različnih institucij Evropske unije in Evropskega parlamenta. Potem je prišla ga. Zofija in nas ocarala s svojim nastopom. Pripravila je tudi ekspresni kviz in najbolj izobraženi na temo EU so si prislužili majice. Žal nas v tisto veliko dvorano parlamenta ni mogla peljati, ker se je en steber zacelel nevarno nagibati, tako da tudi evro poslanci tam nimajo sestankov, dokler je ne bodo popravili.

Malo smo bili razočarani, ker smo svoj nastop morali izvesti kar na prostem, v atriju teh velikanskih zgradb, pa še precej hladen veter je pihal. A kot receno, nismo iz »cukra« in smo se pac prilagodili, ga. Cita je celo odložila bundo in nastopila samo v elegantni tanki bluzici. Gledala sem, kateri slovenski evro poslanci nas bodo prišli poslušati, pa je bil obisk bolj klavrn. G. Peterle je manjkal brez opravicila, g. Zver ima gotovo polne roke dela s predsedniško predvolilno kampanjo, g. Kacin se tudi ni prikazal. Nas je pa poslušala ga. Tanja Fajon in nekaj uslužbencev, čisto na koncu, ko smo se že odpravili proti jedilnici, je pa prišla mimo ga. Romana Jordan Cizelj. Vendar je bilo kar nekaj drugih mimoidočih, ki so nam z zanimanjem prisluhnili. Tako smo si prislužili še poslansko kosilo (vendar si vzemite samo toliko, kolikor

boste pojedli, nas je vzgajala Lenka).

Pa smo bili kmalu spet na avtobusu. Najbolj izcrpani so takoj zaspali, drugi smo pa dremali bolj po odlomkih.

Iz Slovenije so namrec že od jutra prihajale nic kaj dobre novice. Najprej samo o rdecem alarmu za poplave na Primorskem, Goriškem in Gorenjskem, potem pa vse bolj vznemirljive novice o naraščajocih vodah tudi na Štajerskem. Bolj smo se bližali domu, slabše so bile vesti. Nazadnje smo izvedeli, da je Velenje, Zg. Savinjska in še nekaj drugih krajev odrezanih od sveta, da je Maribor pod vodo. Sploh nismo vedeli, ali bomo lahko prišli domov. Ker Spodnja Savinjska dolina ni bila pod vodo, smo se že zaceli pogovarjati, da bo avtobus zapeljal kar k nam na dvorišce in bomo vsi prespali na kozolcu v senu.

No, nazadnje se je voda le zacela umikati in je bilo mogoce priti tudi v Velenje. Jaz sem za vsak primer raje izstopila v Arji vasi, tako kot Cita. Poleg moža me je pricakala tudi policija, saj niso mogli vedeti, da nismo bili v vinski kleti na Slatinah, ampak v daljni Belgiji.

Irena